

Alt av nåde!

«Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Åndens gjerning

Av P. Tallaksen

Dette å hvile i Herren og se bort fra seg selv, er noe som Den Hellige Ånd arbeider med hos ethvert Guds barn gjennom hele dets levetid på jorden.

Men dette er tålmodighetsprøvende - for enhver tenker som så: Det kan ikke finnes noen som er så senlært som meg. Jeg har gjort så mye erfaring på Guds inderlige kjærlighet, og enda elsker jeg Ham så lite. Jeg har jo sett så mangfoldige bevis på Guds trofasthet mot meg i nøden, og enda har jeg så liten tillit til Ham. Jeg har sett så mange eksempler på hva Jesus har gjort imot meg, men allikevel gjør jeg så lite for Herren.

Du synker ned i skam. Men det er dog en salig skam, for da blir du liten og Han stor.

Slik lærer vi å kjenne hvor dypt syndefallet er gått. Det finnes ikke noe Guds barn som kan berømme seg av, at det er kommet langt i denne ydmykhetens kunst. Det blir stadig å begynne på nytt og på nytt. Selv Luther

sier at han må «bestandig være en ABC- disippel i dette stykke - han kommer ikke lenger. - Det er knapt han kan begynne å tro, at Gud er himmelens skaper, at Jesus er vår gjeløser, og Den Hellige Ånd vår helliggjører.»

Det går smått med oss i dette stykke, og ingen kan berømme seg. Men her har vi Talsmannen, Den Hellige Ånd, som trøster, påminner, hjelper og peker hen på Jesus. Han er oss nær med hjelp og veiledning i alle ting, og det gjør Han uten persons anseelse. For vi er ikke i oss selv, men vi er i Kristus.

Vi er rettfærdiggjort med en rettfærdighet som gjelder for Gud, og derfor gjør Den Hellige Ånd ingen persons anseelse mot noen, enten han er ung eller gammel, vis eller dårlig. Her er vi alle sammen like - like verdige den evige fortapelse, om vi skal behandles etter våre synder - men like verdige himmel og salighet, når vi betraktes i Jesu Kristi rettfærdighet.

Jøder, Johannes' disipler og virkelige kristne

Av Jakob Traasdahl

Les: Joh. 3, 25 - 26

4.

(Forts. fra forrige nr.).

Johannes reduserer seg selv til sitt sanne verd og viser, hvilken uhyre forskjell det var mellom ham og Kristus, når han fortsetter:

”Han som kommer ovenfra, er over alle. Den som er av jorden, er jordisk og taler av jorden. Han som kommer fra himmelen, er over alle.”

Tross mitt høye kall, vil han si, er jeg likevel ikke noe annet enn en ussel jordklump. Jeg er ikke satt over noen. Han som er fra himmelen, er over alle. Og så tilføyer han i bedrøvet tone: ”Han vitner om det han har sett og hørt, og ingen tar imot Hans vitnesbyrd.” ”Han kom til sitt eget, og Hans egne tok ikke imot Ham.”

I sammenligning med de skarer som strømmet ut i ørkenen for å høre Johannes, og som tok imot hans vitnesbyrd, var det svært få som tok imot hva Jesus hadde å forkynne. Går det ikke ofte slik ennå den dag i dag? En gripende Johannesrøst kan samle store

skarer om seg, mens bare svært få kommer fra Johannes til Jesus. Store skarer står under den forekommende nådes dragelse, men akk, hvor få bryter igjennom til et fullt liv i Guds Sønnns tro.

Men om disse få sier Johannes: ”Den som har tatt imot Hans vitnesbyrd, har stadfestet at Gud er sanntru. For Han som Gud har utsendt, taler Guds ord. For Gud gir ikke Ånden etter mål.”

Ånden besegler livssamfunnet med brudgommen, og dette livssamfunn grunner seg ikke på syner eller tomme drømmer, men på Guds ord, hvis egentlige kjerne er Jesus selv.

Og så slutter Johannes med å si: ”Faderen elsker Sønnen, og alt har Han gitt i Hans hånd.

Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham.”

Dette er den urokkelige grunnlov i Guds rike. Faderen har lagt alle ting i Sønnens hånd – derfor vil vårt forhold til Sønnen bestemme vår evige skjebne. Tror vi på Sønnen, da har vi det evige liv i og med Sønnen, men tror vi ikke på

Sønnen, som Gud har gitt den falne verden til frelse, da må vi byde farvel med alt håp om frelse og salighet og tenke på, at vi med vår motstand mot nådens Ånd, som vil dra oss til Sønnen, ”hoper oss opp vrede til vredens dag, den dag da Guds rettferdige dom skal bli åpenbart.” Hvilket Gud i nåde må bevare oss alle sammen ifra.

Brudgommen kommer, kjære venner! Vi skal om noen dager feire Hans fød-

selsfest og høre engleskarer lovsynge Hans navn på jorden. Å, måtte også våre harper bli stemte til lovsang! Måtte Han finne et leie i våre arme hjerters krybberom!

Å, hør salmistens begeistrede oppfordring, kjære sjeler: ”Løft hodene, dere porter! Og dere evige dører, løft dere, så herlighetens konge kan dra inn!” Amen.

Når du målet?

Av **Andreas Lavik**

Akk, mon jeg når det skjønne land, som snubler gang på gang!

Er vår kjære frelser en slik venn, som hjelper sine et stykke på veien, for så å overgi dem til deres egen elendighet og fiendenes for-godtbefinnende? Å, tusener ganger nei. Hans kjærlighet er alltid den samme, Hans omsorg og trofasthet forøkes med hver dag som går.

”Jeg vil ingeniende slippe deg og ikke forlate deg,” sier Han selv. ”Jeg kjenner mine, og mine kjenner meg. Og jeg gir dem evig liv, de skal aldri i evighet gå fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd.” Hans sterke frelserhånd, Hans kjærlighet, nåde og trofasthet, den skal holde deg fast og gi deg seier midt i din svakhet og avmakt.

Du synes ofte å høre djevelens brøl bak deg, og se hans forførende lysets engels skikkelse foran deg - du føler, hvordan synden ligger på lur foran ditt

hjertes dør - du erfarer ditt hjertes bedragelighet, den onde verden larmer omkring deg, og engstet og bedrøvet roper du: Er det vel mulig, at jeg kan komme vel hjem, må jeg ikke forgå blant alle disse tusener fiender og farer?

Hør! – Forferdes ikke, du har en venn med deg, en frelser, hvis nåde er ubegripelig. Du har erfart Hans mis-kunnhet hittil, du skal også få erfare den heretter.

Apostelens utrop: ”Men i alt dette vinner vi mer enn seier ved Ham som elsket oss,” skal også gå i oppfyllelse på deg. Og om du holder fast ved din frelser til dagens ende, skal du triumferende få utbryte: ”Gud være takk, som så herlig har overøst meg med sin nådes rikdom og gitt meg en evig seier ved min Herre Jesus Kristus!”

Småprofetenes budskap

Profeten Habakkuk

Av Einar Kristoffersen

Les. Kapittel 1

Anfektelsens mørke

Profeten er i stor anfektelse overfor det Herren lar ham få se - han **roper** til Gud (v.2) - og det som forøker hans anfektelse betraktelig er dette, at Gud ikke synes å høre eller bry seg om den vold og urett som skjer for øynene hans.

Han spør slik som den åndelig blinde verden gjør: Hvordan kan Gud tillate all denne urett og all denne vold på jorden? Hvorfor griper Han ikke inn?

For det første: Gud griper nok langt mer inn i saker her på jord, enn noen av oss er klar over.

Og for det annet: Om Gud skulle gripe inn, slik verdens mennesker tenker om det, og dømme og sette en stopper for **all** urett - hvordan skulle det da gå med **deg**? Har du din sak i orden med Gud, slik at Han gjerne måtte kunne komme i sin hellighet med sin dom i dag, og du skulle bestå?

Og for det tredje: Er det ikke slik at Gud har grepet inn i verden på en svært

så konkret måte, da Han selv kom hit ned, bar vår synd på sitt eget legeme og gjorde soning for oss, for deretter å kalle oss alle til dette sitt frelsesverk?

Tenk om alle som har hørt budskapet hadde omvendt seg til Ham! Tror du ikke verden da hadde fortont seg annerledes også hva disse ytre ting angår?

Men hva skjer? De fleste viser det fra seg, latterliggjør og håner det - og som vi ser det over hele den såkalte kristne

del av verden i dag, så vil de styrende ha kristendommen ut av alle samfunnsinstitusjoner, uten at folket gjør syndelig motstand! Men man klager på Gud over det onde iblant oss.

Judas skriver i sitt brev om dem som har talt hårde ord imot Herren, og skal kreves til regnskap for det: «De er slike som knurrer og klager over sin skjebne, enda de farer frem etter sine lyster.» (Jud. 1,16).

De er altså selv skyld i sin skjebne, men anklager Gud!

Årsaken til den elendighet profeten er vitne til, ligger ikke hos Gud, men hos folket selv. Det har sin grunn i fra-fallet fra Guds ord. Det vil si, ikke først og fremst ifra å holde seg til Hans ord ytre sett, selv om også det har sin virkning i et samfunn, men det er tale om å leve i den virkelighetsoppfatning at man har med en levende Gud å gjøre, og at man søker **samfunn** med Ham.

Det ser vi av v.4 her: «Derfor er loven maktesløs, og retten kommer aldri frem. For ugudelige omringer den rettferdige, derfor blir retten forvrent.»

De ugudelige har makten i folket! - Det er de som vinner frem!

Her er det tale om eneveldige herskere. Folket har ikke selv valgt dem. Verre er det i våre demokratiske samfunn, dersom folket selv velger ugudelige ledere - ledere som åpent går imot, og lever i strid med Guds ord. Det gjelder både samfunn og ikke minst kirke!

Men selv om disse eneveldige herskere vek fra Gud, så fritok ikke det den enkelte i Israel fra eget ansvar. Jesus sa ofte nok ting som: «Våk!» «Ta dere i vare!» «Se til!» osv.

Også her leser vi om et hedningefolk som reiser seg for å innta landet. Merk deg dette! Hedningene får trenge inn i og herje i menigheten! De får selv smake frukten av den ugudelighet de har leflet med. Hva det i dypeste forstand er for noe, nemlig døden selv!

Disse får altså trenge inn, slike som

«henter sin rett og sin høyhet fra **seg selv**» (v.7) - hører du ikke all tale i dag, først og fremst om vår verdifullhet - ja, vi er endog frelst for vår verdifullhets skyld, heter det - «og deres **kraft** er deres gud!» (v.11).

I dag hører vi også all denne tale om **Kraften!** Riktignok kalles den Guds kraft, ikke vår, men det er en kraft som utfoldes i oss, og som vi har kontrollen over, og kan bruke. Det er den som tilbes, ønskes og synes attråverdig for den som ikke har lært sannheten, og dermed den sanne Guds kraft å kjenne, nemlig **evangeliets!** Denne Guds kjærlighet som utøses/åpenbares i vårt hjerte ved Den Hellige Ånd.

Vi ser her også hedningens dårskap åpenbart. Frekke og freidige går de frem idet de stoler på sin egen kraft, ønsker å leve ut sine lyster, utøve det som er Gud imot, å øve voldsverk. De ofrer til sin «not» og brenner røkelse for sitt «garn,» leser vi. Som om det er dem som er årsaken til deres fremgang! Men her ser vi at det er Gud som har gitt dem fullmakt! (v.12). Men de ser ikke det alvorlige at de **drar skyld over seg**, ved å følge disse sine lyster. (v.11). De skal svare Gud for hver ond følelse, lyst og gjerning! Det skal også vi, om vi ikke søker Hans tilflukt i tide! For om det frafalne folket satte loven til sides, og gjorde den maktesløs i samfunnet, så har ikke Gud satt den til sides! Den som møter loven på den siste dag, han møter så visst ikke noe maktesløst, men Guds hellighets bren-

nende iver, som vi bl.a. leser om det her i teksten: «Du som har rene øyne, så du ikke kan se på det onde og ikke er i stand til å skue elendighet!» (v.13). Og som apostelen forkynner det i hebræerbrevet: «For vår Gud er en **fortærende ild.**» (Hebr. 12,29).

Anfektelsen vi ser hos profeten her, kan ramme noen hver av oss til tider, i gitte situasjoner, men bare Guds ord kan berge oss ut av den - og da fremfor alt

selve Ordet, Jesus Kristus, der Han henger naglet til korsets tre, kjøper oss fri fra all vår synd, og forsikrer oss om Guds kjærlighets realitet!

Om vi ikke kan forstå oss fullt ut på Guds overbærenhet overfor denne verdens ondskap, så kan vi likevel la oss forsikre om Hans kjærlighet, ved Hans egen åpenbaring av den, og dermed vite at Han vil føre alt til det beste til sist!

Se også: www.ekris.net/prekestolen/andre/smaprofetene/hoved.htm

Hold fast på det gode!

Av H. Martensen

O, mine venner, når vi befester dette sinnelag i oss, som ubetinget forkaster det som fornekker Kristi evangelium, da la oss ikke glemme å også befeste kjærligheten til menneskene i våre hjerter. For det er mange kristne også i våre dager, som visst nok ikke mangler frimodighet til å bekjenne denne tro for menneskene, ikke skammer seg ved vår Herre og Frelzers evangelium – og likevel er det en ting i Kristi evangelium de skammer seg ved; nemlig ved Kristi ydmykhet og Kristi kjærlighet til menneskene. De blander Kristi sak

sammen med deres egen sak, og hovmod og ukjærlighet og bitterhet blander seg inn i deres bekjennelse!

La oss, mine venner, idet vi holder fast ved den ubetingede bekjennelse av sannheten, trakte etter å rense våre hjerter fra slikt, som så lett vil snike seg inn nettopp i den faste og frimodige bekjennelse.

”Drep villfarelsene,” sier en gammel kirkefader, ”men elsk menneskene!” Og apostelen Paulus sier: ”Om jeg har all tro, så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, da er jeg intet.” (1 Kor. 13,2).

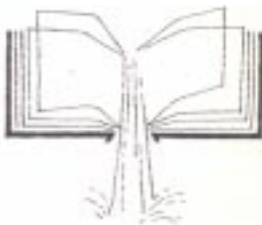
**Gud er oss ikke streng og vred,
Det kan vi derav vite,**

**At Han har sendt sin Sønn her ned
For verdens synd å lide.**

Andakten

www.ekris.net/andaktsboka/

Åndens fylde Av Einar Kristoffersen

Da ble de alle fylt med Den Hellige Ånd. Ap.gj. 2, 4

Da dette skjedde var det ingen som kunne påstå at de fikk som fortjent disse disiplene; de samlet seg gjerne engstelige, skremte og forvirrede, helst bak låste dører. Og det var altså de Jesus hadde utvalgt til å bringe evangeliet ut til hele verden!

Men også kraften fra det høye måtte fås av nåde. De skulle bli **ikledd** den. (Luk. 24,49).

De som skulle bringe nettopp **nåde**-ordet fra Herren ut til hedningene som vandret i mørket - ut til de dypest falne - de måtte også selv få alt av nåde.

Den som skal forkynne Guds nåde for andre, kan ikke finne noe annet å rose seg av enn Jesus Kristus og Ham korsfestet, ellers blir han ute av stand til å forkynne nåden.

Da de satt der kraftløse og hjelpe-løse, **da** kom Ånden, og de ble alle fylt av Ham!

Tjenesten for Herren er ingen trelle-tjeneste som er pålagt oss, men det er dypest sett **Åndens** tjeneste! Vi får være kar!

Uten denne fylde av Ånden kan ingen være vitner. - Men du må ikke sette deg bort i en krok og vente på Åndens fylde, men ta til deg av Guds ord, for - som Jesus sier - «det er Ånden som gjør levende, kjødet gagnar ikke noe. De **ord** jeg har talt til dere, er ånd og er liv.» (Joh. 6,63).

Han kommer til deg gjennom Ordet, gjennom herliggjørelsen av Jesus. Det er Han som er hos deg idet du leser dette nå!

Takk Ham for at Han også vil fylle deg!

Levende for Gud

Av Christian Scriver 1629 - 1693

Og se, Moses og Elias viste seg for dem, og talte med Ham. Mt. 17.3

Hele beretningen om vår frelsers Jesu Kristi forklarelse er full av merkverdigheter - men Den Hellige Ånd har nå særlig latt nedtegne, at de to Guds menn og himmelborgere, Moses og Elias åpenbarte seg for Herren.

De har begge i sin tid tjent Guds rådslutning, vært nidkjære for Hans ære og for den saks skyld lidd mye ondt, inntil den første blidt slumret inn i Herrens armer, mens derimot den andre med legeme og sjel ble ført opp til himmelen av gloende hester og vogner, som var de hellige engler. Begge hadde verden tapt med legeme og sjel.

Nå vel, begge disse for verden tapte menn innfinder seg her hos Herren, under Hans forklarelse, prydet med herlighet. De lever - de taler med Herren om Hans bortgang og vitner ved det om at de er vel forvarte og ikke tapte for Gud. Vi har altså her et levende og virkelig bevis for, at menneskets sjel er udødelig og blir i behold etter sin avskjed fra legemet, slik at det også er en enkel sak for den høylovede Gud å oppvekke menneskets legeme, når Han finner det for godt - eller å oppholde det og slik fremstille mennesket levende med legeme og sjel, likesom disse to

store Guds hellige her.

Den tiltro vi skylder Guds ord, forbyr oss å tvile på, at dette nå i sannhet har gått slik for seg. Så tie og forstumme da all fornuft, ettersom den her overbevises om, at de avdøde også lever etter sin død, og at det altså i sannhet er et liv etter dette!

Den (fornuften) falle ned på sitt ansikt og gi Gud den ære, at Han formår over alle ting å gjøre langt ut over hva vi forstår! La oss da også leve slik som vår sjels høyhet og udødelighet fordrer!

Når man har ringe ting under hender, omgås man uaktsomt og skjødesløst med dem - men når man håndterer kostbare og herlige ting, hvem går da ikke forsiktig og varsomt til verks med det?

Hva er imidlertid mer kostbart og mer herlig enn vår udødelige og for evigheten skapte sjel? Vår dyrebare frelser foretrekker den fremfor hele verden, idet Han sier: «Hva gagner det et menneske, om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel?» (Mt. 16,26).

La oss ta dette dypt til hjerte og dra

den største omsorg for vår egen og andres sjeler! La oss villig gi slipp på alt hva verden anser for dyrebart og kostelig - gull, sølv, penger, perler, edelstener o.l., når vi bare kan bevare vår sjel og

holde den oppe til et evig liv - for når bare den blir bevart til salighet, vil vi i all evighet ikke ha mangel på noe - men dersom den fortapes, kan ikke noe hjelpe oss mer, i all evighet.

**Å nåde underfull og stor,
Som fann meg i mi synd!**

**So arm eg var, men ved Guds ord,
Eg ser som før var blind.**

Klipp

Ny!

Antall: **Livet i Guds Sønn!**

- Andaktsbok

Av Einar Kristoffersen

Utgitt på **Stiftelsen På Bibelens Grunn**

Andakter for hver dag i året.

344 sider Kr. 150,- + porto

Andre som kan bestilles er:

Antall: **Sendebrevene**

En kort gjennomgang av sendebrevene i Åpenbaringsboken

av Einar Kristoffersen *28 sider*

Kr. 20,- + porto

Antall: **Jonas- profeten**

En kort fremstilling ut fra Jonas` kall og sendelse

av Einar Kristoffersen *40 sider*

Kr. 30,- + porto

Navn: _____

Adr.: _____

Kan også bestilles:

bladet@tele2.no

Mobil: 92 62 92 98

Og:

Bestillingsside internett: <http://www.ekrist.net/>

Kristi oppstandelse

Av C. O. Rosenius 1816 - 1868

Nå Jesu oppstandelses dag ser jeg
atter paradiset - ja himlene og
vårt tapte barnekår hos Gud gjen-
opprettet. - Jeg ser engler tale med
mennesker som med søsken, jeg hører
Guds Sønn kalle syndere brødre, jeg
ser at synden er forsonet, at Hans tro-
ende er frigjorte, rettferdige og rene fra
synden - nemlig med hensyn til tilregn-
elsen - ettersom Peter med sitt store

fall og de andre disipler med deres for-
syndelser, deres trette, søvn, flukt osv.
likevel ennå er Kristi elskede «**brø-
dre.**»

Jeg ser at loven ikke mer kan dømme
dem som er i Kristus, da den nå ikke
kan forhindre deres broderskap med
Ham. - Jeg ser at døden ikke har makt
til å holde på oss, ettersom vår oppstan-
dne broder er «**førstegrøden blant de**

Klipp

Porto

Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

hensovede -.» Jeg ser at likesom Gud i paradiset vandret med menneskene som med sine barn, slik går også Jesus med sitt nå forklarede himmelske legerme sammen med de to disipler til Emmaus og til de elleve gjennom lukkede dører - og forsvinner øyeblikkelig som aldri før sin død. - Med dette viser Han, at Han usynlig vil være hos oss alle dager inntil verdens ende.

Å ja, under dette skjuler det seg et gjenopprettet himmerike, selv om det er dypt skjult og overskygget med denne tids gjenvordigheter av synd, sorger og kval.

**Hvor er dog påsken søt og blid
For dem, som kjenner nådens tid,
Og syndens jammer finner!
I Jesu åpne grav vi ser,
At alle himler til oss ler,
Og seierskranser binder.
Den dag
Vår sak
Og elende
Fikk en ende,
Da vår søte
Jesus Han sto opp av døde.**

**Han er oppstanden, store bud!
Min Gud er en forsonet Gud,
Min himmel er nu åpen!**

Men det står om de to disipler som gikk til Emmaus, og uten å vite det talte med den samme Herre som de så bittert savnet, at deres øyne holdtes igjen så de ikke kjente Ham. Nettopp slik er det som oftest også med oss. Våre øyne holdes igjen, derfor går vi midt i den største herlighet fulle av jammer og sorg, midt i en umåtelig rikdom så fattige at vi nesten kan dø av bekymring.

Om Herren bare åpnet øynene våre, så skulle vi se at alt allerede er fullkommet som det først var i paradiset og så siden er lovet - at syndefallet er opprettet, himmelen og det tapte barnekår gjenfunnet.

Morgenstjernen! Av Einar Kristoffersen

19. Og desto fastere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på. Det er som en lampe som lyser på et mørkt sted, inntil dagen lyser frem og morgenstjernen går opp i deres hjerter. 20. For dere vet først og fremst dette, at intet profetord i Skriften er gitt til egen tydning. 21. For aldri er noe profetord brakt frem ved menneskers vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av Den Hellige Ånd. 2 Pet. 1, 19 - 21

«**A**ldri er noe profetord brakt frem ved menneskers vilje,» leser vi. Det er altså tale om noe som mennesket selv aldri ville ha kommet på, for det er så imot alt det som er naturlig for mennesket.

Mennesket er i utgangspunktet selvrettferdig - det vil rettferdiggjøre seg selv - det vil frelse seg selv - og det er en fullkommen umulighet for det å komme på den tanke, at det ikke selv skal kunne bidra med noe, når det gjelder dets egen frelse.

Prøv å finne én eneste religion i verden, som ikke har dette som et *sentralt punkt* - at vi selv må ofre og bidra.

Legg da merke til, at de aldri bare har det med som en del av gudsyndelsen, men *det* er det *sentrale punkt*! Og dette er det som også viser, at det stammer fra menneskets eget hjerte.

Derfor finner du også i kristelig sammenheng, så mye mer tale om og tro på *lovens* nødvendighet, enn om og på

evangeliets - fordi det gamle vesen ennå råder, det som ikke forstår Guds vei.

Paulus sier om dette: «Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker Ham.» (1 Kor. 2,9).

Det som altså er helt og aldeles fremmed for alt mennesket kan tenke og tro.

Enhver menneskeskapt religion - altså en som oppkommer i menneskets hjerte - må nødvendigvis bli en *lovreligion*. - Det vil da si en religion hvor guddommen som tilbes krever av deg! - Noe annet ville være mot vår natur.

»Hva skal vi gjøre for å bli frelst?» spurte jødene; - og: «Hva er de gjerninger Gud vil vi skal gjøre?» Lov og gjerninger hører jo sammen.

La oss trekke en logisk slutning: Der hvor det ikke lenger er noen lov, der

kreves det heller ikke lenger noen gjerninger! For der hvor loven ennå er, der kreves det også ennå noen gjerning.

Jeg vil spørre deg: Hva vil du oppnå ved denne lov - denne Guds lov - innfor Gud? Hva hjelp skulle du nå ha av den? - Den taler jo om hva Gud krever av deg, menneske! - Altså om *gjerninger*.

»Bare hvis det var gitt en lov som hadde kraft til å gjøre levende, kom rettferdigheten virkelig av loven,» sier Paulus. (Gal. 3,21).

Dette måtte han minne de arme galatere om - de som hadde slått inn på nettopp denne farlige avveien. Men konklusjonen er altså denne: Noen slik lov er *ikke* gitt!

Når Paulus forkynte dette, så måtte jo jøden nødvendigvis tenke: «Hvordan skal jeg da bli frelst?» Ja, nettopp - hvordan da? - Da må det jo være tale om *en helt annen* vei!

Men nå var det slik blant jødene, som det også er blant oss, at mange *tenkte* på loven, men hadde aldri *gjort* den! Derfor tok de anstøt av den forkynnelse apostelen kom med, for de trodde ennå på loven som en farbar vei til frelse.

Men så hadde du disse som ble kalt for syndere da - det var alt fra disse som lå under for ustyrlige og uregjerlige lyster og begjær, til mentalt tilbakestående - alle disse som iallfall hadde gjort opp med seg selv, at noen rettferdig fariseer kunne de aldri bli, for de hadde ikke det i seg som skulle til.

Og hva var den naturlige konsekvens

av dette? - Jo, disse menneskene betraktet seg selv som *fortapte*. Det var jo ingen vei ut! - den eneste vei de kjente til, det var lovens vei, og den var de ikke i stand til å gå.

Hvordan tror du de hadde det? - de hadde det *vondt!*

Det er på denne bakgrunn du må høre Jesu ord: «Det er ikke de friske som trenger til lege, men de som *har ondt!*» (Bl.a. Luk. 5,31). Og: «Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var *fortapt.*» (Mt. 18,11; Luk. 19,10).

Her sier Han hvem og hva slags mennesker Han er kommet for; disse som ikke fikk det til på noen måte - så om du er her nå, så...!

Dette kunne aldri oppkomme i noe menneskehjerte - det måtte bli dem forkynt utenfra, og derfor heter det at «alle tollere og syndere holdt seg nær til Ham for å høre Ham.» (Luk. 15,1).

Hør nå det, du som stadig tenker at du må dresse deg opp, før du kommer til Ham - ja, det er nettopp det som oppkommer i det naturlige menneskes hjerte; men hør nå fra Guds eget ord, det som ikke oppkommer i menneskehjertet; hvem holdt seg nær til Ham? - Syndere! **SYNDERE!** For de hørte noe her som ga dem håp. - Som ga nettopp *dem* håp! En helt annen vei!

Jesus utla ordet for dem slik som Den Hellige Ånd hadde forkynt det, og ikke slik den menneskelige forstand og fornuft hadde forstått det.

»- men de hellige Guds menn talte drevet av Den Hellige Ånd.» (v21b).

Hele Det Gamle Testamentet sikter inn mot det ene nødvendige, *Jesus Kristus*. Gud trenger ikke fariseernes rettferdighet; - hva skal Han med den? Gjør godt der du er, sier Han. Det er jo bra for menneskene, men hva skal Han med en oppstyttet egenrettferdighet? Han har fått den rettferdighet Han har krevd av mennesket, og den har Han fått av mennesket Jesus Kristus!

Så må du høre, hva som faktisk blir sagt om det: «Men der det er forlatelse for syndene, trenges ikke lenger noe offer for synd.» (Hebr. 10,18).

Du som har dette så i deg, å likesom skulle bidra - hørte du ikke!
- *det trenges ikke!*

Synes du det er vondt å bli så arbeidsledig? Ja, dette kan vi likesom ikke forstå, - kan det være slik da?

Ja, var det ikke slik, så kunne Jesus aldri ha sagt: «Det er *fullbrakt!*» - men nå har Han jo sagt nettopp det - og det er hva apostelen understreker her: «Men der det er forlatelse for syndene, trenges ikke lenger noe offer for synd.»

Skal jeg bare få sitte her og tro det da? **JA!** Hører du ikke med blant disse som ikke ser noen farbar vei - noen *annen* farbar vei - enn nettopp denne, at Han forlater meg mine synder - for det er jo det jeg har - det er jo det jeg alltid blir stående igjen med! Altså, ikke

med det som bringer meg inn i himmelen, men med det som stenger meg ute.

Kanskje hører du englenes sang i kveld, hva vet jeg: «I dag er det født dere en *frelser!*»

- Er ikke engang det nok for deg? «Han er Kristus, *Herren!*» - synger de. Er det nok!

»Og desto fastere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på. Det er som en lampe som lyser på et mørkt sted, inntil dagen lyser frem og morgenstjernen går opp i deres hjerter.» (v.19).

»For Jesu vitnesbyrd er profetordets ånd,» står det i Åpenbaringsboken. (Åp. 19,10).

Det er hele hensikten med denne boken - Bibelen - at du skulle få høre og se: «*Jeg var død!*» - og døden er syndens lønn, «- men se jeg lever!» - Og lønnen betales ikke ut to ganger.

Du må altså være der hvor syndens lønn allerede er utbetalt: *I Ham!* Det er derfor Han forkynner sitt evangelium til deg!

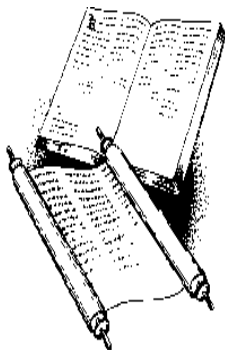
Profetordet - det profetiske ord, vitnesbyrdet om Jesus - Jesu eget vitnesbyrd «- det gjør du vel i å akte på» - for «det er som en lampe som lyser på et mørkt sted, inntil dagen lyser frem og morgenstjernen går opp i deres hjerter!» (v.19).

Det er dette som Øivind Andersen

uttrykte så fint: ”Hjertets rettethet på Jesus!”

Det skjer ikke ved noen lovtrelldom, men ved Ordet om Ham!

**Jesus kommer til ditt hjerte,
Banker som så ofte før,
Skal Han vente der med smerte
Enda lenger ved din dør?**

**Se, Han kommer, ærens konge
Enda en gang just til deg.
Vil du palmer eller torner
Kaste for Ham på Hans vei?**

Gleden i Herren!

Av Lorenz Chr. Rezius 1745 – 1818

Da ble disiplene glade, da de så Herren. Joh. 20,20

Disiplene ble glade, da de så Herren.

Ja, når Jesus åpenbarer seg for et menneskes hjerte og ved det gir det en rett troens visshet, da blir det en glede som er ubeskrivelig. Da føler det noe ganske annet, enn hva det føler ved alle trøstegrunner og vitnesbyrd om frelseren, som mennesker i en god mening kan anføre for å hjelpe det under dets bekymring.

Mennesket kan vel høre på slike med begjærighet, men de er likevel ikke i stand til å stille det tilfreds før Jesus selv bekjenner seg til det, åpenbarer seg for hjertet og i Ånden viser det sine sår.

Da kan et slikt menneske si til sine trøstere, som samaritanerne sa til kvinnen: «Nå tror vi ikke lenger for dine ords skyld, for vi har selv hørt og vet, at denne sannelig er verdens frelser, Kristus.»

Holtanemøtene 2007

Også i år planlegger vi sommermøter på Holtane bedehus, Sannidal i Kragerø, og vil med dette få gjøre oppmerksom på det, overfor alle som måtte ønske å samles noen dager om Guds ord her. **Du er hjertelig velkommen!**

Møtene er bestemt lagt til uke 30 og begynner i år på onsdag.

Stevnet blir da fra og med onsdag 25 juli til og med søndag 29 juli.

Talere i år blir: Tom Eftevand og Einar Kristoffersen, begge Kragerø og Asger Jensen, Bornholm, Danmark.

Ta gjerne kontakt for info angående overnatting o.l. (se adr. og tlf.nr. under!). Vær tidlig ute, dersom du ønsker overnatting på Støa Camp. Tlf.: 35 99 02 61 (Gjør da oppmerksom på at dere skal delta på møtene).

Møteoversikt: <http://www.ekris.net/dgev/holtane.htm>

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

«**For jeg vil styrke den trette sjel, og hver sjel som sulter vil jeg mette.**»
Jer. 31,25. Dette er hva vi ved Guds nåde og hjelp ønsker at bladet skal få formidle.
Vi ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst vi selv har møtt i den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgivere:

Einar Kristoffersen:

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Tom Eftevand:

Tlf.: 35 98 86 93

E-post: t.eft@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, så kan du gi din gave på **Bladets gironr.:** 2801.08.00945